

Říjen – listopad 2012

č. 128

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 10. srpna – sv. Vavřince

Drazí věřící,

v červenci proběhla generální kapitula našeho Kněžského bratrstva. Oficiální prohlášení je pro nás výzvou, abychom se s důvěrou obraceli v modlitbách k našemu Pánu Ježíši Kristu, naší nebeské Matce Panně Marii, sv. Piu X. a našemu zakladateli Msgr. Marcelu Lefebvrovi, aby nás ochraňovali, vedli nás cestou věrnosti Církvi, vytyčenou v plnosti naším zakladatelem. Modleme se pokud možno denně modlitbu za svatořečení Msgr. Lefebvra a prosme v ní o milost ochrany jeho díla před všemi nepřáteli.

4. srpen – svátek svatého Dominika – byl významným dnem pro apoštolát tradice v Českých zemích. Ve Fanjeaux ve Francii přijala u sester dominikánek řeholní hábit první česká novicka sestra Marie Václava.

Řeholní život je svědectvím o následování Krista v dokonalosti evangelních rad chudoby, poslušnosti a čistoty. Řeholníci se zavazují k životu podle těchto rad v jejich plném následování, proto hovoříme o řeholním stavu jako stavu dokonalosti v životě pro Krista a s Kristem. Ale podstata evangelních rad zavazuje nejen řeholníky, ale i každého křesťana.

Světští kněží a laici sice nejsou vázáni dokonalou chudobou, nezřikají se celého svého majetku a nejsou ve všech potřebách nesení institutem zajišťujícím jejich veškeré pozemské potřeby, naopak jsou povinni svůj majetek rozumně spravovat tak, aby z něj mohli zajistit život svůj či své rodiny. Ale přesto si musíme být všichni vědomi toho, že duchovní statky mají prioritu, jsou věčným cílem našeho života, naopak vše pozemské je nám pouze dočasně svěřeno a jednou to budeme muset opustit.

Řeholní poslušnost je dokonalá; neváže pouze tam, kde by se snažil představený nařizovat něco špatného, hříšného či jednoznačně škodlivého. Ale mezi dobrými věcmi nemá řeholník svobodnou volbu a musí se podřizovat rozhodnutí svého představeného. Kněží a laici svobodu volby mezi různými dobry mají, ale přesto bychom se měli snažit, je-li to v našich silách, usilovat o dokonalejší cestu. A pokud se jedná o volbu mezi dobrem a zlem, pak platí absolutní poslušnost vůči Boží vůli, neboť volba zla znamená zneužití svobodné vůle člověka. Je

to vzpoura proti Božímu zákonu, proti Boží lásce a pošlapání veškeré lidské důstojnosti dítek Božích.

Slib čistoty jako odevzdání svého srdce Kristu znamená zřeknutí se pozemské plodnosti pro plodnost duchovní. Řeholníci z lásky ke Kristu Jemu cele odevzdávají své srdce a bližní milují skrze Krista. Řeholní čistota ukazuje i význam kněžského celibátu, který jako povinnost přijímá kandidát vyšších svěcení od Církve, aby byl hodným kněžského stavu, který ho činí druhým Kristem. Co tedy naplňuje řeholník ve svém životě ze slibu dokonalosti, přijímá kněz jako podmínku svěcení pro vznešenost novozákonního kněžství.

Řeholní čistota je však i velkým vzorem čistoty manželské. Čeho se řeholníci v myšlenkách, slovech i skutcích zřikají cele, zřikají se manželé v manželském slibu vůči všem ostatním osobám, slibují, že svoji pozemskou lásku budou uplatňovat výlučně vůči sobě v plodném manželském životě.

Duch chudoby, poslušnosti a čistoty musí prolínat život každého křesťana, což řeholníci svým životem nejen dosvědčují, ale i ve svých modlitbách nám všem vyprošují. Proto prosme o požehnání dalších řeholních povolání i z naší vlasti.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Prohlášení generální kapituly

Na závěr generální kapituly Bratrstva sv. Pia X., shromáždění spolu kolem hrobu jeho ctěného zakladatele arcibiskupa Marcela Lefebvra a sjednocení se svým generálním představeným, vzdávají účastníci, biskupové, představení a nejstarší členové Bratrstva, své srdečné díky Bohu s vděkem za 42 let mimořádné Boží ochrany našeho díla, v Církvi zachráněné hlubokou krizí a ve světě, který se každým dnem stále více vzdaluje Bohu a Jeho zákonu.

Chceme vyjádřit svůj vděk všem členům našeho Bratrstva: kněžím, bratrům, sestrám a terciářům; spřáteleným řeholním komunitám a také

všem věrným věřícím za jejich každodenní obětavou oddanost a za jejich vroucí modlitby při příležitosti této kapituly, poznamenané upřímnou výměnou názorů a velmi plodnou společnou prací. Každá velkoryse přijatá oběť a námahy přispěly k překonání těžkostí, se kterými se Bratrstvo setkalo v poslední době. Obnovili jsme svou hlubokou jednotu v jeho základním poslání: zachovávat a bránit katolickou víru, formovat dobré kněze a usilovat o obnovu křesťanstva. Definovali a přijali jsme nutné podmínky pro případnou kanonickou normalizaci. Rozhodli jsme, že v takovém případě bude předem svolána mimořádná kapitula s rozhodovacím právem.

Nesmíme nikdy zapomenout, že posvěcování duší vždy začíná u sebe sama. Je plodem víry, která počíná oživovat a působit skrze křesťanskou lásku dle slov sv. Pavla: „Neboť nezmůžeme nic proti pravdě, nýbrž pro pravdu“ (srovnej II Kor 13,8) a „jak i Kristus miloval Církev a vydal sebe samého v oběť za ni, aby ji posvětil... aby byla slavná a bez poskvrny“ (srovnej Ef 5,25).

Kapitula věří, že prvořadou povinností Bratrstva ve službě, kterou chce nabízet Církvi, je pokračovat s Boží pomocí v hlásání katolické víry ve vší její čistotě a neporušenosti s pevným odhodláním, aby to odpovídalo intenzitě neustálých útoků, kterým je tato víra dnes vystavena.

Proto se zdá příhodné, abychom znovu potvrdili svou víru v římskokatolickou Církev, jedinou Církev založenou naším Pánem Ježíšem Kristem, mimo niž není ani spása, ani možnost nalézt prostředky ke spáse vedoucí; svou víru v její monarchické založení, jak si je přál sám náš Pán, skrze niž nejvyšší moc vlády nad univerzální Církví náleží pouze papeži, náměstkovi Krista na zemi; svou víru v univerzální kralování našeho Pána Ježíše Krista, Stvořitele přirozeného i nadpřirozeného řádu, jemuž se musí každý člověk a každá společnost podrobit.

Bratrstvo se ve vztahu ke všem novotám II. vatikánského koncilu, které zůstávají poznamenané omyly, a také ve vztahu k reformám, jež z něj vzešly, nadále přidržuje deklaraci a učení stálého magisteria Církve. Nalézáme svého průvodce v tomto nepřerušném magisteriu, které svou

učitelskou autoritou předává zjevený poklad víry v dokonalém souladu s pravdami, které celá Církev vždy a všude vyznávala.

Bratrstvo také nachází svého průvodce ve stálé tradici Církve, která předává a bude až do konce časů předávat učení nutná k zachování Víry a ke spáse duší, a čeká na okamžik, kdy bude možná vážná a otevřená debata zaměřená na návrat církevních autorit k tradici.

Chceme se sjednotit s ostatními křesťany pronásledovanými v různých zemích světa, kteří nyní trpí pro katolickou víru, někteří dokonce až k mučednictví. Jejich krev prolitá v jednotě s Obětí našich oltářů je příslibem pravé obnovy Církve *in capite et membris* („v hlavě i v údech“ – pozn. překl.) dle dávného rčení *sanguis martyrum semen christianorum* („krev mučedníku je semenem křesťanů“ – pozn. překl.).

„Nakonec obracíme zrak k blahoslavené Panně Marii, která také žárlivě střeží výsady svého Božího Syna, žárlivě střeží Jeho slávu, Jeho Království na Nebi i na zemi. Jak často zasáhla na obranu křesťanstva proti nepřítelům Království Kristova! Snažně ji prosíme, aby dnes zasáhla a vyhnala z Církve nepřátele, kteří se Církev snaží zničit rozhodněji než její nepřátele zvenčí. Kéž se uráčí zachovat v jednotě víry, v lásce k Církvi, v oddanosti k nástupci sv. Petra všechny členy Bratrstva sv. Pia X. a všechny kněze a věřící, kteří spolupracují s Bratrstvem, aby nás uchránila před schizmatem i před herezí.

Kéž nás sv. Michael Archanděl inspiruje svým zápalem pro slávu Boží a svou silou bojovat proti ďáblu.

Kéž nám sv. Pius X. dá podíl na své moudrosti, své učenosti, své svatosti, abychom rozpoznali správné od mylného a dobré od zlého v této době zmatení a lží!“ (arcibiskup Marcel Lefebvre, Albano 19. října 1983)

Dáno v Ecône 14. července léta Páně 2012

Kázání P. Stritzka z brněnské primice P. Lud'ka Čekavého

„O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu. Od národu do národu zvěstovati budu pravdu tvou ústy tvými“ (Ž 88, 2).

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Důstojný otče superioře, drahý primiciante, drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,
druhý verš žalmu osmaosmdesátého charakterizuje velmi trefně to, co je typické pro katolické kněžství.

Katolické kněžství je na prvním místě výrazem Božího milosrdenství.

Bůh činí kněze pramenem svého milosrdenství, které nám dává ve svém Synu – v Jeho oběti. Oběť Kristova se stává na nás účinnou především skrze svátosti a udělování svátostí je podstatou kněžství. Kněz obětuje oběť Kristovu, v Jeho moci odpouští hříchy a uděluje milosti. *Sacerdos – sacra dans* – dávající svaté. Kněz nedává věřícím svoji svatost – to by byl velice bídný dar –, nýbrž svatost Kristovu. A pro tu a v ní se musí posvětit a posvěcovat v ní i svěšené duše.

Kněz „*pro hominibus constituitur*“ – je ustanoven pro lidi, jak učí sv. Pavel. Každému knězi jsou svěřeny nesmrtelné duše, za které zodpovídá a z péče o ně bude vydávat jednou počet před soudem Kristovým. A čím výše kněz v církevní hierarchii stojí a čím více je mu svěřeno, tím to bude mít těžší, protože bude skládat účty z péče o větší počet duší, a i z péče o svěšené kněze, z toho, jak se staral o jejich duchovní i pozemské blaho do té míry, do jaké je mu svěřeno.

Kněz je nositelem milosrdenství Božího, proto si věřící nevybírání a nemá právo z tohoto milosrdenství někoho vylučovat z osobních ohledů. Všechny duše duchovní obce, které jsou mu svěřeny, jsou a musí být předmětem jeho otcovské lásky a péče o jejich spásu, i ty, jejichž pastorece mu nebude vždy lehká. To ovšem neznamená nějakou sentimentalitu a nezřízenou náklonnost k některým věřícím, ta ke kněžství nepatří. Ta naopak stádce rozděluje a je zdrojem mnohého zla.

Neznamená to ani neschopnost kárat zlořády, napomínat a rozhodovat tam, kde to po právu knězi přísluší.

Katolický kněz je *ex officio* zvěstovatelem a svědkem pravd Hospodinových.

Kněz je povinen vydávat svědectví pravdě před těmi, kteří jsou mu svěřeni. Proviněním by nebylo pouze klamání věřících, ať už ze slabosti, lidské bázně či falešných ohledů, ale i zamlčení pravd víry nutných ke spáse a zanedbání poučení o věcech, které jsou důležité pro uchování si víry a církevního smýšlení. Kněz má k tomuto milost pro ty, kteří jsou mu svěřeni. Po nikom z nás není žádáno, abychom spasili celý svět, Církev, řídili celé Bratrstvo, cizí distrikty a prioráty a zasahovali do cizích kompetencí. Ale každý z nás bude vydávat počet z toho, co mu bylo svěřeno. A bývá častým jevem, že ti, kteří nezvládají sobě svěřené úkoly, se nejraději zabývají těmi cizími.

Naše vlast procházela a prochází obdobími, která nejsou z různých důvodů svědectví o plnosti víry příznivá. Ve svém životě jsme poznali mnoho kněží – a někteří ještě žijí –, kteří v době komunismu riskovali nejen věznění a nemožnost veřejného výkonu kněžství, ale i oběť života pro vyznávání plnosti víry. Byli i ti, kteří pro víru prolili mučednickou krev, ale přesto se nelekli svých pronásledovatelů. Tito všichni jsou naším příkladem, ty se snažme s Boží pomocí a s pomocí Matky Boží ve ctnostech následovat, následovat jejich věrnost. Byli ale i ti, kteří se zalekli, šli cestou kompromisů, a dokonce i ti, kteří Církev zradili. Ti všichni se nechali regulovat komunistickým režimem v Mírovém hnutí a později v Pacem in terris, někteří pracovali i pro StB. I když se na ně chceme dívat milosrdně, pokud v ústraní prací pro Církev činí pokání, ti naším příkladem být nesmějí. Jsou nám však varováním ve svědectví o lidské slabosti, před kterou se musíme mít i ve svém kněžském životě na pozoru.

Ovšem pádem komunismu pronásledování pravdy Hospodinovy nekončí – začíná se v plnosti naplňovat revoluce koncilu, liberální revoluce v Církvě a společnosti, která se vzmáhá dosud a působí ještě mnohem ničivěji než komunismus. Nebezpečí přichází zevnitř Církvě, od katolických hierarchů, od samého papeže. Také proti této revoluci se i v naší vlasti postavili někteří kněží, neměli však dostatek možností zajistit pokračování věrnosti tradici. Ale zanechali nám alespoň duchovní

dědictví a svůj příklad, které nám umožnily na jejich věrnost navázat. Paní Bílková, která pozvala kněze Bratrstva, a někteří z našich prvních věřících byli ovlivněni Dp. Juránkem, Mejdrechem a Münstrem, kteří nikdy NOM nepřijali. Pro mne Dp. Münster znamenal první setkání s tradičním ritem a jako pro bohoslovce byla pro mne duchovní podporou setkání se vždy věrným Dp. Miklem ve Skorotících.

Za uchování tradice a její rozvoj, jak ho dnes vidíme, vděčíme i v naší vlasti mimořádným způsobem našemu zakladateli Msgr. Marcelu Lefebvrovi, který byl mužem Boží prozřetelnosti – vydal svědectví o učení Církvě – *tradidi quod et accepi* –, předal nám poklad zjevené pravdy, uchovaný v dvoutisícileté tradici Církvě. A nejen to, uchoval nám i nástroj k předávání a šíření tohoto pokladu – katolické kněžství – tím, že vysvětil své nástupce: čtyři v plnosti katolické biskupy. Tito biskupové nemají sice ze svého svěcení hierarchickou jurisdikci – tu mají řádní představení našeho kněžského Bratrstva, ale vykonávají pontifikální obřady – na prvním místě světí kněze. A zanechal nám v nich nástupce apoštolů, kteří jsou svědky víry pro celou tradici. Předal jim právo trůnu, které světicím biskupům nepřísluší – vyjádřil tím, že jsou pro tradici učiteli a svědky víry. V tom jim také naši novokněží při kněžském svěcení slibují věrnost, což je také naše specifikum, zavedené naším zakladatelem. Jinak se slibuje před biskupem věrnost buď diecéznímu biskupovi, nebo představenému institutu.

Naše drahé Kněžské bratrstvo i všechny spřátelené komunity jsou pro nás záchranným člunem v Církvě, rozbouřené modernismem a liberalismem, které zachvátily Církev bouří koncilu a působením nevěrných papežů včetně současného. Byl to právě Msgr. de Gallareta při kněžských svěceních v Zaitzkofenu, který zmínil, že byl heretik jmenován strážcem katolické víry – prefektem Kongregace pro nauku víry. To je nejhlubší pád v celých církevních dějinách. To jsou velká nebezpečí pro víru a katolické smýšlení. Zůstavejme proto věrni dědictví našeho zakladatele – našemu Kněžskému bratrstvu a principům, na kterých je zbudováno, a modleme se za něj. Jen tak nám zůstane poklad plnosti pravdy uchován.

Drahý primiciante, opustil jste moderní kruhy, abyste mohl být knězem v plnosti katolické víry, abyste mohl vydávat svědectví této víře. Nejen Vy – touto cestou prošli všichni čeští kněží tradice.

Nepřišli jsme k tradici z osobních důvodů, opustili jsme i mnohaletá přátelství a nechali jsme za sebou i lidi čestné a lidsky dobré, kteří nám však neporozuměli, naši cestu nepochopili. Přišli jsme, abychom byli věrní plnosti zjevené pravdy, jejíž poznání se nám nezaslouženě díky nesmírné milosti Boží, přímělvě Panny Marie, jíž jsou naše země zasvěceny, a zásluhami našich národních světců a zbožných předků dostalo.

Ať Vám dá Bůh milost, ať nám všem dá milost, abychom věrní této pravdě Hospodinově jednou i umírali. A prosme, ať nás nebeská Matka – Matka kněží – v životě i smrti v této věrnosti ochraňuje.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Interview poskytnuté Jeho Excelencí arcibiskupem Marcelem Lefebvrem dne 9. prosince 1990 v Suresne (Paříž)

**André Cagnonovi, redaktorovi časopisu *Fideliter*,
u příležitosti dvacetiletého trvání Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

***Fideliter*:** Od biskupských svěcení v roce 1988 nejsou žádné kontakty s Římem, přece však, jak jste vyprávěl, Vám telefonoval kardinál Oddi a řekl: „Věci se musí dát do pořádku. Předneste u papeže pár slov omluvy a on bude připraven Vás přijmout.“ Proč tedy nezkusit tento poslední krok a proč se Vám to zdá nemožné?

***Arcibiskup Lefebvre*:** Je to absolutně nemožné za současného klimatu v Římě, jež se stále zhoršuje. Nesmíme si dělat žádné iluze. Zásady, které jsou dnes pro konciliární Církev rozhodující, odporují stále více a více a stále otevřeněji katolickému učení.

Před Komisí pro lidská práva Organizace spojených národů prohlásil nedávno kardinál Casaroli: „Rád bych se zdržel poněkud déle u specifického hlediska základního práva na myšlení a jednání podle vlastního svědomí, tedy u náboženské svobody... Katolická církev a její nejvyšší pastýř, jenž učinil lidská práva nejdůležitějším tématem svého kázání, neopomíjejí poukazovat na to, že ve světě vytvořeném lidmi a

pro lidi má každá organizace společnosti smysl jen potud, pokud činí lidský rozměr jedním ze svých ústředních zájmů.“A tohle slyšíte z úst kardinála! O Bohu nehovoří!

Kardinál Ratzinger za sebe tvrdí při prezentaci obsáhlého dokumentu o vztazích mezi učitelským úřadem a theology – jak říká, „poprvé zcela jasně“ –, že „rozhodnutí učitelského úřadu nemohou být posledním slovem ohledně nějaké věci jako takové“, nýbrž pouze „jakýsi druh přechodného opatření... Jádru zůstává zachováno, nicméně zvláštní hlediska, na něž mají vliv okolnosti v čase, mohou vyžadovat pozdější úpravy. V tomto ohledu je možno odkázat na prohlášení papežů minulého století. Antimodernistická rozhodnutí vykonala velkou službu..., přesto jsou nyní překonaná“. I hledíme, stránka modernismu byla obrácena! – Tyto úvahy nemají absolutně žádný smysl.

Nakonec je papež ekumeničtější než kdy dříve. Všechny mylné myšlenky koncilu se nadále rozvíjejí a stále jasněji se zdůrazňují. Stále méně se skrývají. Je tedy naprosto nepředstavitelné, že bychom mohli akceptovat spolupráci s takovou hierarchií.

***Fideliter*:** Myslíte, že se situace ještě zhoršila poté, co jste – před biskupskými svěceními – zahájil rozhovory, které vedly k sepsání protokolu z 5. května 1988?

***Arcibiskup Lefebvre*:** Ó ano! Například onen fakt vyznání víry, které nyní, od počátku roku 1989, vyžaduje kardinál Ratzinger. Je to velmi závažná skutečnost. Neboť tím se požaduje ode všech, kdo se připojili nebo to mohou učinit, aby složili přísahu víry ve vztahu k dokumentům koncilu a k pokoncilním reformám. Pro nás je to nemožné.

Je třeba ještě počkat, než bude možné uvažovat o výhledu na nějakou dohodu. Já za sebe věřím, že zasáhnout může jen Pán Bůh, neboť lidsky řečeno není vidět pro Řím žádná možnost uvést rozkolísanou situaci opět do pořádku.

Celých patnáct let jsme se snažili vrátit tradici čest, dát jí v Církvi místo, jež jí náleží. Naráželi jsme na neustálé odmítání. To, co Řím v současnosti poskytuje ve prospěch tradice, je čistě politické, diplomatické gesto k urychlení připojení, aniž by však byl přesvědčen o požehnáních plynoucích z tradice.

***Fideliter*:** Když vidíme, že Dom Gérard a Bratrstvo sv. Petra dosáhli toho, že si mohli ponechat liturgii a katechismus, aniž by – jak říkají – v něčem ustoupili, mohou být mnozí, kterým vadí, že se vůči Římu nacházejí v obtížné situaci, v pokušení se sami za sebe pro nedostatek

odvahy opět připojit. Říkají, že dosáhnou dohody s Římem, aniž by se něčeho vzdali.

Arcibiskup Lefebvre: Pokud říkají, že se něčeho nevzdali, tak to není pravda. Vzdali se možnosti Římu oponovat. Již nemohou nic říci. Musí mlčet s ohledem na výhody, které jim byly poskytnuty. Již nemají možnost pranýřovat omyly konciliární Církve. Zcela pozvolna přitakávají, třeba jen prostřednictvím přísahy víry, kterou požaduje kardinál Ratzinger. Myslím, že Dom Gérard pracuje na tom, že nechá vydat knížku o náboženské svobodě, napsanou jedním z jeho mnichů, která se má snažit ji obhajovat.

Co se týká myšlenek, pomalu krouží kolem nich a následně končí uznáním mylných myšlenek koncilu jen proto, že jim Řím poskytl pár výhod pro tradici. To je velmi nebezpečná situace.

Při audienci, kterou poskytl Domu Gérardovi a delegaci mnichů z Le Barroux, papež vyslovil přání vidět, že jejich změněný postoj postupuje stále dál. Vůbec to neskrýval. Je prý nutné, aby se ještě více podřídili arcibiskupovi (z Avignonu) a aby dbali na to, že se nebudou podceňovat konciliární reformy, protože jim byly uděleny výjimky z liturgických pravidel koncilu. Je prý také nezbytné, aby se vynasnažili přivést nazpět všechny, kteří se ještě nenacházejí v poslušnosti vůči Svatému otci.

To jsou důrazné požadavky vůči nim a v tom jistě také spočívá účel jim udělených privilegií.

Z tohoto důvodu napsal Dom Gérard dopis Mère Anně-Marii Simoulinové, Père Innocentu-Marie, kapucínům z Morgonu a jiným osobám, aby se mě tím dokonce pokusil vyřídit. Po návratu z Říma zahájil ofenzívu, aby se pokusil všechny, kdo jej nenásledují, přemluvit k přijetí své linie a ke znovupřipojení k Římu.

Všechno, co jim bylo poskytnuto, jim bylo přiznáno jen k dosažení toho, aby všichni, již jsou stoupenci Bratrstva nebo jsou s ním spojeni, se od něho odpoutali a podřídili se Římu.

Fideliter: Dom Gérard tak přebírá úlohu, pro niž byl vyvolen Monsignore Perl.

Arcibiskup Lefebvre: Měl jsem příležitost vidět přinejmenším tři dopisy, které poslal Monsignore Perl jako odpověď osobám, jež mu napsaly. Je to stále totéž: Musí se bezpodmínečně něco podniknout u těch, kteří nepochopili, že je nezbytné opět se spojit s papežem a s koncilem. Je škoda, píše, že musíme konstatovat, že k připojováním již nedocházelo.

Fideliter: Řekl jste ve vztahu k Domu Gérardovi a jiným: „Zrazujete nás. Podáváte nyní ruku těm, kdo boří Církev, liberálům, modernistům.“ Není to poněkud přísné?

Arcibiskup Lefebvre: Ne. Oni se na mě celých patnáct let obraceli. Nikoliv já jsem je vyhledával. Oni sami ke mně přišli a prosili mě o podporu, o udělování svěcení. Při otevírání všech našich prioritů prosili o přátelství našich kněží a také o to, abychom jim finančně pomáhali. Všichni užívali našich služeb, jak jen mohli. Dělali jsme to rádi, ano, dokonce velkoryse. Byl jsem šťastný z toho, že jsem uděloval tato svěcení, že jsme jim otevírali naše domy, takže mohli mít užitek z velkodušnosti našich dobrodinců... A potom mi najednou telefonovali: „Již vás nepotřebujeme, je konec. Jdeme za biskupem z Avignonu. Nyní jsme se dohodli s Římem. Podepsali jsme protokol.“

My sami jsme neměli s Římem potíže pro svoje potěšení. Netěšilo nás, že se musíme rozejít. Učinili jsme to kvůli principům, abychom uchovali katolickou víru. A oni byli stejného smýšlení jako my, spolupracovali s námi. A potom, na jeden ráz, se vzdají správného boje a sjednotí se s ničiteli pod záminkou, že jim přiznají nějaká privilegia. To je neobhajitelné.

Prakticky vzdali boj za víru. Již nemohou Římu odporovat.

Právě to udělal také Pater de Blignière. Úplně se změnil. On, který napsal celou knihu k odsouzení náboženské svobody, píše nyní ve prospěch náboženské svobody. To už nelze brát vážně. S lidmi jako tihle, kteří v otázce nauky nic nepochopili, již nelze počítat.

Jsem v každém případě toho názoru, že se nacházejí v těžkém omylu. Jestliže jednají tak, jak jednali, vědomě a s neuvěřitelnou drzostí, potom těžce hřeší.

Slyšel jsem říkat, že mniši mají v úmyslu Le Barroux opustit, protože, jak říkají, již nemohou žít v atmosféře lži. Kladu si otázku, jak to až dosud v této atmosféře vydrželi!

Rovněž ti, kdo jsou u Doma Augustina. Byli ještě tradičnější než my, a nyní se otočili úplně na opačnou stranu. Pro všechny mladé muže, kteří tam jsou, je strašné pomyslet na takový zvrat. Vstoupili do kláštera, aby žili opravdově v tradici. Byla to nejjistější, nejpevnější tradice, ještě více než Bratrstvo. Mysleli, že jsou navždy zajištěni. A potom se (směr) úplně obrátí ..., a oni tam zůstanou. Nevysvětlitelné!

Fideliter: Pater de Blignière, Abbé de Nantes a Dom Gérard Vás, Monsignore, prakticky obvinili ze lži v tom ohledu, když jste ujišťoval,

že jste nepodepsal ani jeden z koncilních dokumentů *Dignitatis humanae*, o náboženské svobodě, a *Gaudium et spes*. Časopis *Sedes sapientiae* zveřejnil dokument z vatikánských archívů, který obsahuje Váš vlastnoruční podpis. Co je zde pravdivé a jaký je to dokument?

Arcibiskup Lefebvre: Myšlenka interpretovat tyto podpisy jako schválení vznikla ve zlovolném mozku Patera de Bligniera.

Schválení nebo odmítnutí se uskutečnilo samozřejmě pro každý dokument zvlášť. Hlasování o tom bylo tajné; provádělo se na jednotlivých lístcích a zvláštní tužkou, která umožňovala elektronické sčítání hlasů. Lístky posbírali sekretáři z ruky každého hlasujícího.

Velké listy, které kolovaly mezi koncilními otci a na něž každý napsal své jméno, neměly v žádném případě význam jako hlasování pro něco nebo proti něčemu, ale byly čistě prezenční listinou přítomných na zasedání, na kterém se hlasovalo o oněch čtyřech dokumentech.

Člověk by musel ty koncilní otce, kteří hlasovali proti textům, pokládat za vyloženě proměnlivé jako počasí, jestliže by někdo chtěl vnucovat myšlenku, že schválili něco, co půl hodiny předtím odmítli.

Vidíme, co můžeme očekávat od fantazie oněch lidí, kteří jsou sami korouhvičkami a kteří se klaní tomu, co předtím pálili – jako Pater de Bligniere, Dom Gérard a korouhvička *par excellence* Abbé de Nantes.

Fideliter: Mnoho věřících cítí pokušení udržovat dobré vztahy s těmi, kteří se opět připojili (k Římu), to znamená účastnit se jejich mše a obřadů; myslíte, že v tom spočívá nějaké nebezpečí?

Arcibiskup Lefebvre: Vždy jsem před tím věřící varoval, například před sedisvakantisty. Říkají také: „Mše je dobrá, jdeme tam.“ Ano, je tam mše. Ta je dobrá. Ale je tam také kázání, je tam atmosféra, jsou tam rozhovory, kontakty předtím a potom, které vedou k tomu, že člověk zcela pomalu mění své smýšlení. V tom je tedy nebezpečí, a proto si myslím naprosto všeobecně, že to vše tvoří jeden celek. Člověk nejde jen na mši, vydává se do nějakého duchovního prostředí.

Jsou přirozeně lidé, kteří, přitahovaní krásnými obřady, jdou i do Fontgombault, kde byla opět přijata stará mše. Nacházejí se tam v ovzduší dvojznačnosti, které je podle mého názoru nebezpečné. Jakmile se někdo nachází v této atmosféře, podřízen Vatikánu, koneckonců podřízen koncilu, stane z něho nakonec ekumenista.

Fideliter: Papež je velmi populární, mobilizuje masy, chce shromáždit všechny křesťany v rámci ekumenismu, který nazval úhelným kamenem

svého pontifikátu. Na první pohled se to může jevit jako ušlechtilá myšlenka, totiž skutečně chtít sdružit všechny křesťany.

Arcibiskup Lefebvre: Papež chce vytvořit jednotu mimo rámec víry. To je společenství. Společenství s kým? K čemu? V čem? To už není žádná jednotu. Ta může vzniknout jen v jednotě víry. To Církev vždy učila. Proto byli misionáři, aby obraceli na katolickou víru. Nyní již nemusíme nikoho obracet. Církev již není hierarchická společnost, je společenstvím. Vše je zfalšováno. Je to ničení pojmu Církev, pojmu katolicismu. Je to velmi hrozivé a vysvětluje to, proč je tak vysoký počet katolíků, kteří se vzdávají víry.

Když k tomu přidáme ještě všechna skandální vyjádření, která byla učiněna na synodě o kněžství, a prohlášení, jako to od kardinála Decourtraye a Danneelse, potom se ptáme, jak ještě mohou vůbec existovat katolíci.

Po Assisi a dalších podobných prohlášeních chápeme, proč mnoho lidí odchází k mormonům nebo ke Svědkům Jehovovým. Ztrácejí víru, to je zcela přirozené.

Fideliter: Na synodě kardinál Lorscheider po svém sdělení, že v Brazílii byli dva ženatí vysvěcení na kněze, požadoval, aby se zkoumala možnost kněžského svěcení ženatých mužů „bezvadného života“.

Arcibiskup Lefebvre: To vše je zaměřeno proti kněžskému celibátu. Synoda, která se má konat v Africe, bude pravděpodobně etapou na cestě ke zrušení kněžského celibátu, jestliže Pán Bůh předem nezakročí.

Fideliter: Jako příklad se uvádí rozvoj katolicismu a významný přírůstek povolání v zemích Afriky, jmenovitě v Zairu, který čítá několik stovek seminaristů.

Arcibiskup Lefebvre: Ale musíme také vidět, jak jsou vzděláváni. V těchto zemích třetího světa je mnoho dětí a být knězem znamená společenský vzestup. Není to bohužel žádný skutečný pokrok katolicismu.

Neříkám, že je všechno negativní. Ale jsou to samí pokoncilní seminaristé s novou mší, s tamtamem a s inkulturací v liturgii. Co budou mít za náboženství? Už to nebude katolické náboženství, ale nějaký druh náboženského synkretismu s čistě vnějškovými výrazy. Je to hrozivé, neboť to znamená zmaření veškeré práce vykonané misionáři.

Fideliter: Více než otázka liturgie, jak často říkáte, je to otázka víry, která nás staví do opozice vůči současnému Římu.

Arcibiskup Lefebvre: Určitě je otázka liturgie a svátostí velmi důležitá, ale není nejdůležitější. Nejdůležitější je otázka víry. Pro nás je vyřešena. My máme víru všech časů, víru Tridentského koncilu a katechismu sv. Pia X., všech koncilů a všech papežů z doby před II. vatikánským koncilem.

Celá léta se v Římě snažili ukázat, že na koncilu bylo všechno v souladu s tradicí. Nyní však odkládají masku. Kardinál Ratzinger se dosud ještě nikdy nevyjádřil tak jasně. Není žádná „tradice“. Již není žádný uložený statek víry, který se musí předávat dál. Tradice v Církvi je to, co papež říká dnes. Musíte se podřítit tomu, co dnes říkají papež a biskupové. Pro ně je toto tradice, ona slavná „živá tradice“, jediný motiv našeho odsouzení.

Již se nenamáhají dokazovat, že to, co říkají, je v souladu s tím, co napsal Pius IX., s tím, co vyhlásil Tridentský koncil. Ne, to vše je u konce, je to překonané, jak říká kardinál Ratzinger. Je to jasné a bývali to mohli říci již dříve, ale nestálo jim za námahu nás nechat mluvit, diskutovat. Nyní vládne úřednická tyranie, protože již není žádný zákon. Nelze se již odvolávat na minulost.

V jistém smyslu jsou dnes věci jasnější, dávají nám stále více za pravdu. Máme co do činění s lidmi, kteří mají jinou filosofii než my, jiný pohled, který je ovlivněn veškerými moderními a subjektivistickými filosofy. Pro ně neexistuje žádná pevná pravda, není žádné dogma. Vše se nachází ve vývoji. To je ono, zcela a naprosto svobodozednářské pojetí. Je to skutečně ničení víry. My se naštěstí nepřestáváme opírat o tradici!

Fideliter: Ano, ale jste sám proti všem.

Arcibiskup Lefebvre: Ano; je to velké tajemství.

Fideliter: V posledním čísle časopisu *Introibo* poznamenává Père André¹, že asi deset biskupů, přestože slouží novou mší, dávají naději. V *Trombinoscope épiscopal*² jsou označováni jako „biskupové věrní tradici“.

Arcibiskup Lefebvre: Ano, ale ti jsou všichni konciliární. Už zbýváme pouze Msgr. de Castro Mayer a já, kteří kladli odpor vůči koncilu a jeho aplikaci, zatímco ještě na koncilu nás bylo dvě stě padesát, kteří jeho omylům oponovali.

Před nedávnem mi znovu dali přečíst proroctví naší milé Paní z Quita, kde počátkem 17. století nejbлаhoslavenější Panna Maria zjevila jedné řeholnici s pověstí svatosti rozklad morálky a strašnou krizi, která dnes

postihuje Církev a její klérus, a také předpověděla, že jeden prelát zasvětil svůj život znovuobnovení kněžství.

Nejbлаhoslavenější Panna to předpověděla pro 20. století. To je skutečnost. Pán Bůh tuto dobu v Církvi předvídal.

Fideliter: Zdůraznil jste, že jste získal přesvědčení, že dílo Vámi podniknuté je Pánem Bohem požehnané, protože by při více příležitostech (již) bývalo mohlo zaniknout.

Arcibiskup Lefebvre: Ano, to souhlasí. Vždy znovu jsme byli vystaveni útokům, velmi tvrdým, velmi bolestivým. Často se proti nám obrátili lidé, kteří s námi spolupracovali, kteří byli našimi přáteli, a stali se z nich skuteční nepřátelé. To je velice bolestné, ale nedá se to změnit. Člověk si po nějakém čase všimá, že ti, kteří přejí zlé a kteří se nás pokoušejí zničit, zapadají, my však trváme dál. Musíme navzdory všemu věřit v to, že linie víry a tradice, jak jsme ji převzali, kterou se řídíme, je nepomíjivá, poněvadž je to Církev a poněvadž Bůh svou Církev nemůže nechat zahynout.

Fideliter: Co můžete říci věřícím, kteří stále ještě doufají v možnost dohody s Římem?

Arcibiskup Lefebvre: Naši praví věřící, ti, kteří pochopili problém a kteří nám sami pomohli sledovat pevnou linii tradice a víry, měli strach před kroky, které jsem v Římě podnikl. Říkali mi, že je to nebezpečné a že jen plýtvám časem. Ano, přirozeně jsem doufal až do poslední minuty, že v Římě projeví alespoň trochu oddanosti. Nikdo mi nemůže vyčítat, že bych neudělal maximum. Proto nyní myslím, že těm, kdo mi říkají: „Musíte se s Římem dohodnout“, mohu sdělit, že jsem šel dokonce dále, než bych býval směl.

Fideliter: Odpovídáte: „Nemáte se čeho bát, neboť my jsme (v souladu) s tradicí, s koncily, které předcházely II. vatikánskému koncilu, se vším, co vyhlásili předešlí papežové...“

Arcibiskup Lefebvre: Ano, samozřejmě, neboť jestliže bychom něco vynalezli, mohla by být obava, že náš vynález nebude mít trvání. Ale my neděláme nic nového.

Před nedávnem jsem potkal jednoho biskupa, svého přítele, s nímž jsme pracovali během koncilu a který se mnou byl v té době plně zajedno. A on mi řekl: „To je neštěstí, že máte potíže s Římem.“

Odpověděl jsem mu: „Jak můžete Vy, který jste během koncilu bojoval ze stejných pohnutek jako já, nyní žasnout? Neustále jsme pořádali spolu

a s jinými setkání a snažili se udržet na koncilu linii tradice. A teď jste všechno vzdal. Bylo to, co jsme dělali, zavrženíhodné?

Podívejte se na výsledky concilu. Můžete mi jmenovat ty, které jsou pozitivní? Kde a v jaké oblasti přinesl concil a reformy, které z něho vzešly, nějakou mimořádnou obnovu?“

Neuměl odpovédět. Nic takového není. Všechno je negativní.

Fideliter: A charismatismus?

Arcibiskup Lefebvre: Také ten je negativní. Je to ďábel, neboť nás charismatici prosí, abychom je exorcizovali. Je třeba uznat, že jsou posedlí ďáblem.

Svolávají ducha. Jakého ducha? I když mezi nimi mohou být i tací, kteří mají dobrou vůli, o tom není pochyb, kteří se snaží modlit, konat pobožnosti, o tom není pochyb, ale ďábel je zlomyslný. Na jedné straně přitahuje a na druhé uvěžňuje.

Nepřestali jsme bojovat. „Jestliže zemřu, budou muset bojovat moji nástupci.“

Ale Pán Bůh může všechno. Na politické úrovni by bylo před jedním nebo dvěma roky těžké předvídat to, co se v současnosti odehrává. Člověk by si býval nedokázal představit, že padne železná opona, že se Německo znovu sjednotí. Nyní říkají, že je blízko zhroucení sovětského impéria.

Obdržel jsem dopis od jednoho ukrajinského biskupa, který s námi chtěl vejít ve spojení, abychom mu pomohli vydat katechismus, protože už nic nemají. Strávil patnáct let v sovětském vězení, společně s jinými. Jistý počet z nich je nyní osvobozen.

Našel svou diecézi v hrozném stavu, protože nyní vše patří pravoslavné církvi. Ti všechno vzali. Teď se snaží znovu získat, co jen mohou, ale mají proti sobě Vatikán, který je do tohoto případu zapletený. Návrat těchto biskupů a těchto kněží, kteří chtějí umožnit znovuoživení katolické Církve na Ukrajině, vadí Vatikánu, jenž především nechce mít žádné potíže s Kremlem a s pravoslavnými. Tato katolická obnova na Ukrajině je ruší. Tento biskup mi napsal následující: „Skutečně se před námi vznášejí tajemství, co se týká postoje Říma.“

Pro nás to není žádné tajemství!

Fideliter: Jakou bilanci je možno u Bratrstva učinit po dvaceti letech jeho trvání?

Arcibiskup Lefebvre: Pán Bůh chtěl tradici. Jsem velmi hluboce přesvědčen o tom, že Bratrstvo představuje prostředek, který Pán Bůh

chtěl k zachování a udržení víry, víry, pravdy Církve a toho, co se v Církvi ještě dá zachránit. Díky biskupům, kteří obklopují generálního představeného Bratrstva, kteří plní své nezbytné úkoly spočívající v tom, že jako kazatelé víry udržují víru a udělují milosti kněžství a biřmování, zůstává tradice zachována nezměněná a jakožto stále plodný pramen božského života.

To vše je vskutku velice útešné a já si myslím, že musíme Pánu Bohu děkovat a že i nadále musíme věrně zachovávat poklady Církve v naději, že jednoho dne tyto poklady opět zaujmou místo, které jim v Římě náleží a které neměly nikdy ztratit.

- 1 Čtvrtletník „Association Noël Pinot“ v Angers (departament Maine-et-Loire) Père Michela Andrého. Bl. mučedník Noël Pinot byl roku 1794 u Angers veřejně veden na popravu v kněžském rouchu.
- 2 *Trombinoscope épiscopal* („Biskupská tvář“) je soukromý, méně známý čtvrtletník s označením „Revue Goliáš křesťanů z Lyonu a Bruselu“ s kritickými články o francouzských biskupech a s jejich fotografiemi.

Promluva Jeho Excelence biskupa Antonia de Castro Mayera, emeritního biskupa z Camposu (Brazílie)

**navazující na kázání Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra
při biskupských svěceních dne 30. června 1988 v Ecône**

Excelence, nejdůstojnější pane arcibiskupe Marceli Lefebvre!
Důstojní pánové!
Vážení seminaristé!
Milovaní bratři!

Moje přítomnost na tomto obřadu spočívá na povinnosti vyplývající ze svědomí: na vyznání katolické víry před celou Církví a zcela zvláště před Vámi všemi, kteří jste zde shromážděni, před J. E. arcibiskupem Marcelem Lefebvrem, jakož i před kněžími, seminaristy, řeholníky a věřícími z celého světa.

Sv. Tomáš Akvinský učí, že sice neexistuje žádná povinnost vyznávat veřejně víru při každé příležitosti, jestliže je však víra v nebezpečí, musí ji člověk bez váhání vyznat, dokonce i s nasazením vlastního života.

To je situace, v níž se dnes nalézáme. Prožíváme krizi, která nemá v dějinách Církve obdoby, krizi, která Církev postihuje v jejím nejnižším nitru, v bytostném jádru její podstaty, ve svaté mešní Oběti a v katolickém kněžství, ve dvou tajemstvích, která jsou svou povahou spojená v jednotu. Neboť bez kněžství není žádné svaté mešní Oběti a v důsledku toho by byl jakýkoliv kult nemyslitelný. Tato jednotu je také základem, na němž je zřízeno království našeho Pána Ježíše Krista nad společností.

Poněvadž však dnes je udržení kněžství a mše svaté v sázce, jsem navzdory všem prosbám a tlakům zde, abych splnil svou povinnost veřejného vyznání víry.

Je nesmírně bolestné, když musím zjišťovat žalostnou zaslepenost tolika spolubratří v biskupském a kněžském úřadě, kteří nevidí nebo nechtějí vidět současnou krizi a nutnost se postavit proti panujícímu modernismu, abychom věrně plnili poslání, kterým nás Bůh pověřil.

Chtěl bych zde tedy vyjádřit svoji upřímnou a hlubokou spřízněnost s postojem J. E. arcibiskupa Marcela Lefebvra, který od něho vyžaduje jeho věrnost Církvi všech dob. Oba pijeme z téhož pramene, z pramene jedné, svaté, všeobecné, apoštolské a římské Církve.

Kéž nám nejblahoslavenější Panna Maria, naše Paní, která nám ve Fatimě mateřsky postavila před oči vážnost dnešní hodiny, vymůže milost, abychom s tímto naším postojem mohli přijít věřícím na pomoc a mohli je poučit, aby se mohli vymanit z katastrofálních omylů, jimž propadli a které bohužel zastává mnoho osob, které obdržely plnost Duchu Svatého.

Bůh, náš Pán, ať žehná arcibiskupu Lefebvrovi a jeho dílu.

Dva proudy

V současné době jsou uvnitř tradice dva proudy: jedni chtějí dohodu, druhí ne.

Jedni říkají: „Musíme vstoupit do Církve.“

Druzí říkají: „Kdo je již uvnitř, nemusí tam vstupovat.“

„Ale my potřebujeme právní platnost,“ odpovídají ti první.

„Tak ale padlo Le Barroux, Campos a tolik dalších,“ odpovídají ti druhí.

„Ale my nepadneme, není možné, aby Bůh něco takového dopustil.“

„Kdo... stojí, ať hledí, aby nepadl,“ varuje sv. Pavel (1 Kor 10,12).

Stejně příčiny vyvolávají stejné následky. Jestliže Benedikt XVI. svatořečí toho, kdo exkomunikoval Msgr. Lefebvra a Msgr. de Castro Mayera; jestliže Benedikt XVI. slaví stříbrné výročí Assisi; jestliže Benedikt XVI. obhajuje II. vatikánský koncil jako odpovídající tradici, tak vidíme, jak zlo z pontifikátu Jana Pavla II. pokračuje u Benedikta XVI.

Dokud bude liberální Řím ovládat Věčný Řím a dokud bude panovat největší zmatek v církevních dějinách od založení Církve, tj. po II. vatikánském koncilu, nebude existovat žádné řešení.

„Ale Řím se mění,“ říkají obhájci dohody.

„Jakým způsobem?“

„Řím liberalizuje mši a škrtá exkomunikace,“ odpovídají ti první.

„Ale k čemu je to dobré liberalizovat mši všech časů, když Řím dovoluje obě? Ve Starém zákoně čteme: 'Vyžeň otrokyni i s jejím synem, nebude přece syn otrokyně dědicem se synem (její) paní' (Gal 4,30). A sv. Pavel dodává: 'Ale jako tehdy ten narozený podle přirozeného způsobu pronásledoval narozeného zázračným způsobem, tak (se děje) i nyní' (Gal 4,29). Abrahám to učinil proti své vůli a vyšel tak vstříc Sárinu pověření. A Bůh dal Sáře za pravdu, neboť to, co je svobodné, nemá se vydávat z otročení. Nová mše je Hagar, která nemá žádné právo. Má být propuštěna.“

Co se týká uvalení exkomunikací, čemu prospěje jejich stažení, když je prohlášen za blahoslaveného ten, kdo je vyslovil? Ačkoliv nelze oddiskutovat určitý právní užitek těchto dvou skutečností, tedy „osvobození“ mše (která nikdy nebyla zakázaná) a „snětí“ exkomunikací (které nebyly nikdy platné), je duchovní užitek obou velmi sporný vzhledem k rozporným souvislostem, v nichž byly vysloveny. Buď měl pravdu Jan Pavel II., anebo Msgr. Lefebvre. Není možné velebit Jana Pavla II. a současně stáhnout exkomunikaci Msgr. Lefebvra, jestliže byla skutečně stažena. Oba nemohou mít současně pravdu. To je čirý modernismus.

Co se týká mše, je to totéž. Jestliže jsou obě platné, je výsledkem rozpor. Ten je počátkem rozkladu a ničení katolické víry.

Obhájci srovnávání dále říkají: „Řím nemůže ukončit tuto krizi najednou. Lidské záležitosti se nedají vyřešit jedním rázem. Aby se ukončil momentální chaos, bude zapotřebí hodně času.“

„To bezpochyby souhlasí. Ale začátek tohoto pořádku nastane teprve tehdy, až bude mít papež v úmyslu jej zavést. A zde stojí otázka: Přeje si Benedikt XVI. zavést v Církvi pořádek?“

„Určitě,“ říkají někteří obhájci.

„Není nic tak málo jisté jako toto,“ odpovídáme my. „Zavést v Církvi pořádek neznamená napodobovat Napoleona, který uspořádal revoluci a tímto způsobem ji učinil životaschopnou. 'Aby se vytvořil nepořádek, je třeba trochu pořádku,' řekl Corção. Benedikt XVI. je mužem pořádku, avšak pořádek, který si přeje, není motivován královskou důstojností Ježíše Krista. Pro něho bylo úkolem koncilu spojit dvě staletí liberální kultury. To je to, na co chce Benedikt XVI. poukazovat.“

„Ale,“ říkají ti druzí, „pomalou a postupně hájí Benedikt XVI. tradici. Potřebuje nás. Chce naši pomoc k potírání modernismu.“

„Totéž vyslovuje i Campos. Jak může Benedikt XVI. potřebovat naši pomoc, aby bojoval proti modernismu, když je sám modernistou? Bojovat proti modernismu může jen ten, kdo se sám modernismu zřekl.“

„Ale tímto způsobem dospějeme k řešení.“

„To nevím. Co vím, je jen to, že sv. Anselm řekl: Bohu není na tomto světě nic milejšího než svoboda Jeho Církve. Tradice pod autoritou lidí, kteří neprosazují plnost katolické víry, je přesným opakem toho, co miluje Bůh.“

„Ale v tomto případě poznáváte tradici a Církev?“

„Naprostě přesně, poněvadž Církev je svou podstatou tradiční a nemůže se toho zříci.“

„Ale kým je potom Benedikt XVI., když není tradicionalistou?“

„Je to liberální papež, který zotročuje Církev. Podřídí se jeho autoritě, aniž se odsoudí jeho chyby, to je jako Sára v područí Hagar a jako Izák v područí Ismaela. A my jsme synové svobodné, a ne otrokyně, jejím synem je II. vatikánský koncil, otrok dvou staletí liberální kultury.“

„Jaké je tedy řešení?“

„Obrácení papeže.“

„Jak se toho dosáhne?“

„Modlitbou a bojem. Bůh od nás vyžaduje nikoliv vítězství, nýbrž boj, jak říkala sv. Johanka z Arku: 'Vojáci budou bojovat a Bůh dá vítězství',

skrze Neposkvrněné Srdce Mariino. V něm spočívá naše veškerá naděje.“

Br. Tomas de Aquino OSB

Zdroj:

Dodatek č. 4, *Zprávy z kláštera Santa Cruz*, červenec 2012 – č. 47, Brazílie.

Odpustkový řád

Odpustky pro zemřelé:

Od 1. do 8. listopadu lze získat plnomocné odpustky pro duše v očistci návštěvou hřbitova spojenou přinejmenším s vnitřní modlitbou za ně.

2. listopadu lze získat tytéž odpustky při návštěvě kostela nebo veřejné kaple, pokud se tam pomodlíme na úmysl Svatého otce Vyznání víry a Otče náš.

K tomu musí být splněny řádné podmínky pro plnomocné odpustky:

- svatá zpověď do osmi dní předem nebo potom (stačí jedna pro více odpustků);
- svaté přijímání (nejlépe v den získání odpustků, ale stačí i jiný den; pro jeden plnomocný odpustek je nutné jedno sv. přijímání);
- modlitba na úmysl Svatého otce;
- zřeknutí se dobrovolné náklonnosti ke každému, i lehkému, hříchu.

(Předepsané modlitby je nutné, není-li uvedeno jinak, se modlit ústně.)

Denně lze získat pouze jeden plnomocný odpustek, který lze buď formou přímluvy přivlastnit konkrétnímu zemřelému, nebo dle Božího úradku obecně duším zemřelých.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ŘÍJEN – LISTOPAD

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (2. a 4. v měsíci chorální a po ní svátostné požehnání)
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv.
5. 10.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 10.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 11.	– 17.30	– Všech svatých – Mše sv. (chorální)
2. 11.	– 8.00 a 8.30	– Recitované requiem
	– 17.30	– Chorální requiem
3. 11.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

PRAHA-VINOHRADY, Národní dům, nám. Míru 9

7. a 21. 10.		
4. a 18. 11.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

21. 10.		
4. a 18. 11.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

14. a 28. 10.		
11. a 25. 11.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

14. 10. a 11. 11.	– 10.00	
28. 10. a 25. 11.	– 17.30	– Mše sv. (chorální)

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

14. a 28. 10.		
11. a 25. 11.	– 17.30	– Mše sv. (chorální)
2. 11.	– 17.30	– Chorální requiem

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 6. do 7. října

15.00 – přednáška P. Jaromíra Kučírka na téma: *Panna Maria, Přemožitelka herezí – i současných*

17.30 – Nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti – celonoční adorace

10.00 – Mše sv. a závěrečné Požehnání

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160